

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 30 marca 2019 roku oskarżona K. S. (1) udała się rano na ogródki działkowe. Około godziny 14:00 do oskarżonej przysłała sąsiadka z nalewką domowej roboty. Oskarżona spożyła wraz z sąsiadką przyniesiony przez nią alkohol. Około godziny 15:00 sąsiadka oskarżonej poszła do domu. Około godziny 17:00 do oskarżonej zadzwoniła jej córka K. S. (2). Córka oskarżonej była zdenerwowana, ponieważ jej młodszy syn zaczął mocno gorączkować. K. S. (2) poprosiła oskarżoną, aby ta pojechała do całodobowej apteki po lek przeciwgorączkowy, ponieważ w domu miała już przeterminowany lek. Oskarżona przejęta całą sytuacją, zgodziła się, wsiadła do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) i pojechała do apteki. Po zakupie leku, gdy oskarżona jechała już do córki, została zatrzymana przez patrol policji do rutynowej kontroli drogowej. Standardowo została przebadana urządzeniem Alco-Sensor IV CM, które wykazało, że oskarżona miała 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne badanie powtórzono o godzinie 17:31, które wykazało 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania powtórzono również na urządzeniu Alcotest 9510, które wykazało o godzinie 17:41 i 17:46 stężenie 0,60 ‰ w wydychanym przez oskarżoną powietrzu. W wyniku przeprowadzonej kontroli oskarżonej K. S. (1) zabrano prawo jazdy o nr (...) wydane przez (...) C. z dnia 29 czerwca 2010 roku.

Oskarżona K. S. (1) w dacie wyrokowania miała ukończone 45 lat, posiada wykształcenie średnie, z zawodu fryzjerka, pozostaje w separacji z mężem, pracuje jako pomoc kuchenna w (...) w C. za wynagrodzeniem około 1 800 zł miesięcznie. Oskarżona K. S. (1) nie była dotychczas karana, nie leczona psychiatrycznie, odwykowo, ani neurologicznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonej k. 18, 62, zeznań K. S. (2) k. 36, 63, notatki urzędowej k. 1, protokołu badania stanu trzeźwości k. 2, 4, świadectwa wzorcowania k. 3, 5, informacji UM C. k. 11, karty karnej k. 13, 24, 60, wydruku z bazy (...) k. 14, informacji policji k. 15.

Oskarżona K. S. (1) w toku postępowania konsekwentnie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że tego dnia w godzinach 14:00-15:00 spożywała nalewkę domowej roboty ze swoją sąsiadką, a następnie około godziny 17:00 zadzwoniła do niej jej córka, która była zdenerwowana z uwagi na chorobę syna i poprosiła o pojechanie do apteki i zakup leków. Oskarżona czuła się dobrze i nie sądziła, że nie jest pod wpływem alkoholu, dlatego też wsiadła prowadziła samochód. Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, ponieważ były one spójne, logiczne i konsekwentne w toku całego postępowania i znalazły one oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom świadka K. S. (2), bowiem były one spójne, logiczne, konsekwentne i wiarygodne w świetle doświadczenia życiowego. Świadek zeznała, że z uwagi na to, że jej syn zaczął gorączkować, a ona miała w domu tylko przeterminowany syrop przeciwgorączkowy, zdenerwowana zadzwoniła do oskarżonej i poprosiła o to, aby ta pojechała do apteki po nowy lek. Jak świadek wskazał, zadzwoniła do K. S. (1), ponieważ jej mąż był wtedy w pracy i nie mógł jej pomóc.

Sąd oparł się także na pozostałych dowodach z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu uznając, że zostały one sporządzone zgodnie z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, a ich treść nie była kwestionowana w toku rozprawy. Dowody te jednocześnie współgrały i uzupełniały dowody z zeznań świadków i opinii.

Oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 k.k. W niniejszej sprawie bowiem nie budzi wątpliwości, nie kwestionuje tego także i oskarżona, że w dniu zdarzenia poruszała się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym,

znajdując się w stanie nietrzeźwości, co bezsprzecznie potwierdziły badania alkomatem, które wykazały, że oskarżona miała 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Sąd uznając oskarżoną K. S. (1) za winną wymierzył jej karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Taki wymiar kary uwzględnił mieści się w granicach zakreślonych ustawą, jest karą rodzajowo przewidzianą przepisami. Przy wymiarze tejże kary Sąd uwzględnił okoliczności zarówno łagodzące, jak i obciążające. Z okoliczności obciążających, Sąd uwzględnił fakt, że oskarżona doskonale wiedziała, że spożywała alkohol około dwóch godzin przed zdarzeniem i pomimo tego wsiadła za kierownicę. Po wtóre Sąd miał na uwadze fakt, że oskarżona godziła swym zachowaniem w istotne dobra chronione prawem, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił również stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu. Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał oskarżonej fakt, że przyznała się do popełnienia czynu, niekaralność sprawy oraz okoliczności, w jakich doszło do popełnienia czynu. Zestawienie tych okoliczności przełożyło się na orzeczenie wobec oskarżonej kary łagodnej – kary grzywny. Sąd uznał, że kara ograniczenia wolności byłaby karą zbyt surową. Sąd wziął pod uwagę, że oskarżona pracuje, dlatego też orzeczenie kary ograniczenia było by dla niej karą zbyt dolegliwą, bowiem kara ta wymaga osobistego zaangażowania.

W zakresie orzeczenia świadczenia pieniężnego, jak i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, Sąd orzekł zgodnie z przepisami prawa świadczenie jak i zakaz prowadzenia pojazdów . Orzeczenia w tym zakresie są obligatoryjne, natomiast ich wymiar Sąd ustalił w dolnej granicy przewidzianej ustawą, uznając, że takie orzeczenie będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Na taką ocenę przełożyły się wyżej wskazane okoliczności łagodzące.

W ostatnim słowie wskazać należy, że oskarżona przyznając się do winy wnioskuje o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec niej. Sąd mimo dostrzeżonych wyżej okoliczności łagodzących nie znalazł jednak podstaw do takiego rozstrzygnięcia. Wskazać bowiem należy, że w pierwszej kolejności warunkowe umorzenie postępowania może być orzeczone wobec sprawcy czynu , którego społeczna szkodliwość nie jest znaczna. Brak tego elementu przesądził o niemożności warunkowego umorzenia postępowania. Podkreślić należy, że w ogóle prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości jest co do zasady czynem o znacznej społecznej szkodliwości. Wynika to z zagrożenia , jakie powoduje dla wielu osób – z uwagi na zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji, ale także z nagminności niestety takich zachowań. W tej sprawie podkreślić należy, że stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu nie był w dolnych granicach wyznaczających stan nietrzeźwości, co mogłoby uzasadniać rozważanie warunkowego umorzenia postępowania. Po kolejne oskarżona pojazdem poruszała się w godzinach południowych, na znacznej trasie. Podkreślić także należy, że oskarżona wsiadła do pojazdu w stosunkowo krótkim odstępie czasu od zakończenia spożywania alkoholu, zatem musiała co najmniej przewidywać i godzić się, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Jeśli pijemy alkohol, a dwie godziny później wsiadamy do pojazdu, to trudno sądzić realnie, że w organizmie już alkoholu nie będzie. Fakt, że oskarżona jechała pomóc córce nie może znieść wyżej naprowadzonych okoliczności stanowiących przeszkodę dla warunkowego umorzenia postępowania. Podobnie z uwagi na te czynniki, nie można uznać, że same właściwości i warunki osobiste oskarżonej mogłyby skutkować warunkowym umorzeniem postępowania. Z tego też względu Sąd , dostrzegając owe pozytywne elementy związane z właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonej, nie znalazł jednak podstaw do warunkowego umorzenia postępowania, przekładając owe okoliczności łagodzące na łagodny wymiar kary.

Na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, Sąd zaliczył okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 31 marca 2019 roku.

Z uwagi na sytuację majątkową i osobistą oskarżonej K. S. (1) Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U.z 1983 r Nr 49 poz. 223) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 100 złotych i opłatę w kwocie 50 złotych.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy